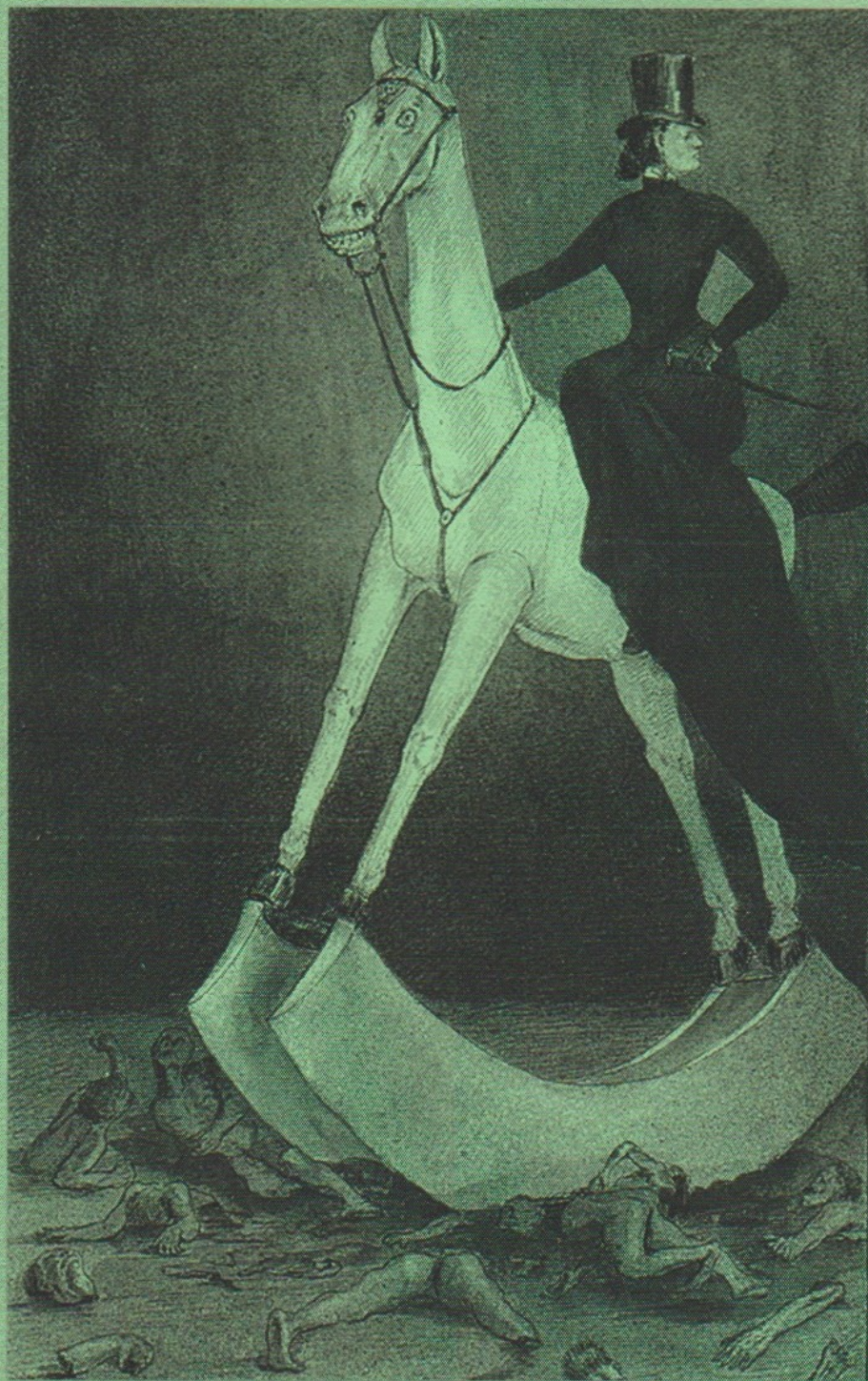
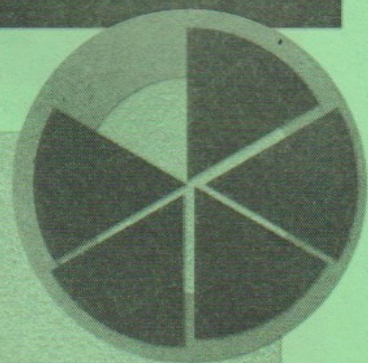

Wolker's Times

Albert Kubin kreslí dámu na koni.

2013

5'56

Blbky z Prahy

Vojta si myslí, že blbky kazí pověst porodě. Měl by na svou pověst dbát sám a nekalit, že?

Zdeněk: Ti tři borci v porodě jsou dobří.

Kluk si čte včerejší „Blbky z Prahy“: Hej to jste fakt zažili? To je hustý!

Jarek prošel sklepem.

Kolouch che bejt kolouškem. Nojo. Chybí mi Kyšperský.

Akram: Dneska se asi poseru, páč jsem snědl dvě hrušky. Tohle je k posrání dobrá hruška.

Jsmo fakt **blbky**, oběma nám zvonily telefony při recitaci.

KDE JE TEN HAVLÍNEK!!!!???

Blbky v Prostějově.

Prostějov je slizkej chlápek,

co mi leze do kalhotek.

Tenhle hnusnej pracnej plátek,

ten mi leze na nervy.

Akram, Radka, hysterie

Kde je kámoš Lurie!

Všichni trsaj na koncertě

a já umřu v redakci.

Umřu smrady?

Usnu v stoje?

Budu plakat?

Budu řvát?

Vojta už nás nemá rád!

Ale my ho milujeme!

Vojto! Kubo! Ivo!

Dała bych si pivo!

Jarku, Rendo, Vrzi!

Ještě je moc brzy

ale pozdě být šťastné!

Já tu chcípnu, Prostějove

Nestavte tu domy nové

Zbořte Prijor

a to hned!

Je to k zblití na pohled.

Blbka: Není to blbý?

Blbka: Dycky byly jedny minimalisticky depresivní blbky.

Blbka: Vždycky.

.....Tys to celý doprdele smazala?!?!?!?

Ty krávo blbá!

Od nevidim do nevidim

Zuzana Burianová

Režie na DAMU, příležitostná dramaturgie, blbka pár ekeláns (tajně zamilovaná do Máši), Voice-band o.s., přihlouplé básně do šuplíku, bez divadla ani ráno.

Máša Nováková

Dramaturgyně, příležitostná režisérka, melancholická blbka, adaptérka nedramatických látek, Tygr v tísni o. s., ještě chvíli DAMU.

Z M
A R

Akram Staněk

Nesmírně talentovaný účetní, pracovitý grafik, trilobit divadelních porot a redakcí, nerozhodný maniak, přičemž v posledním jsou obsaženy též pokusy režisérské a herecké. DAMU v dobách temna. Marně zamilován do všech členek redakce.

Radka Josková

Matka pěti dětí, scénografka, ilustrátorka, neurotická skoro-arteterapeutka, Tygr v tísni o. s. Už jen 20 cm nad zemí (výška divadelního schodu).

Douglas Adams: I love deadlines. I like the whoosing sound they make as they fly by.

Napolo v spánku, napůl ještě bdělý
zvracím své verše. Škoda papíru.
Vtom náhle vzpomenu si, rozechvělý,
kam před sebou jsem ukryl sekýru.

Napolo celý, rozpolcen již zpola,
obraz své duše vidím v zrcadle:
Rozřatý shůry, avšak srostlý zdola.
A smát se nesmím. Vždyť jsem v divadle

na tragédii o jediném aktu,
s jediným hercem, prý pod vlivem drog.
Věřím vám. Tleskám, zmožen tíhou faktů,
napolo světec, zpola zcela cvok.

Verše o Praze

Praha se válí v šedých peřinách,
nádraží brázdí ostrý zápach moči.
Okradli jste mě. Nikdo nezakročil.
Obzorem roztrženým běží nach.

Kdopak to přijel v 7.36
v jednom z těch strašně strašně dlouhých vlaků?
Kdopak si přijel skočit z Nuseláku?
Něco tu smrdí. Je to matka měst.

Něco tu smrdí. Okoralá slova
zvířená křídly holubů z nádraží.
Kdo vsadil na mě, špatně investoval.

Kdo přijel pro smrt, nikam nespěchá.
Ani to slunce vyjít se nesnaží.

Praha je tlustá krutá macecha.

V mé lahvi od vína Luna je zelená
No to se nedivím Po týhle břechce...
Troubili hałali Uštvali jelena
Však moje vnitřnosti hodili smečce

Blbky vyndaly Radka Malého

SOBOTA 15. června

8.00 – 8.30
Přednáškový sál ND

Hledání hlasu
Ztratili jste hlas?

Naleznete jej na hlasové rozcvičce
v přednáškovém sále spolkové části Národního domu.
Určeno sólovým recitátorům 2. kategorie
a všem dalším zájemcům.

8.35 – 8.55 **Prezence recitátorů sólistů 3. kategorie**
jeviště MD

9.00 – 10.45 **PŘEHLEDKA RECITÁTORŮ SÓLISTŮ**
jeviště MD **3. KATEGORIE**

11.45 – 13.00 **Rozborový seminář 3. kategorie**
Přednáškový sál ND

12.00 – 13.00 **Hodnocení poroty divadel poezie**
DUHA

13.30 **TŘETÍ VĚK LOUNY**
POINT Stáří není pro zbabělce – autorské představení
Scénář: soubor, režie: Renata Vordová

14.45 **ÚSTAF – VOICEBAND.CZ, Brno**
MD Zaklínání malého Radka - Radek Malý
Scénář a režie: Zdeněk R. Šturma a soubor

16.15 – 17.15 **Hodnocení poroty divadel poezie**
jeviště MD

19.00 **TO NEJLEPŠÍ NA KONEC...**
DUHA závěrečný večer 56. Wolkrova Prostějova
s předáním cen festivalu

U KOTĚRY NA ZAHRÁDCE

Tentokrát v **Appolu 13**
Hudební klub APOLLO 13
22.00 hodin – HOLDEN – karlovarská pop – rocková kapela

Chronoskop

Interpreti: Třetí kategorie

Popinky: náš Vaculík, Legátová, zase ten Fulghum
Hárdkóry: Křížová cesta, Klo (?), Vo šeterný horačce
Ambient: Na řece, Srpen, Jahody
Idols: Uzenáč, Sokrates, zase Híršal

Třetí věk, Louny

Stáří není pro zbabělce

Anotace:

Jaká témata otevřou ženy, které se přijdou podívat k přítelkyni na nový bazén? S humorem až cynickým hovoří o pocitech starých žen, o tom, jak arogantně přijímáme názor, že touha a tělesná láska jsou výsadami mládeže. Tématem se mohou posunout hranice vnímání života starých a stárnoucích, může se proměnit zdeformovaný mediální obraz stáří. Stáří může být o lásce, vzrušení, touze...

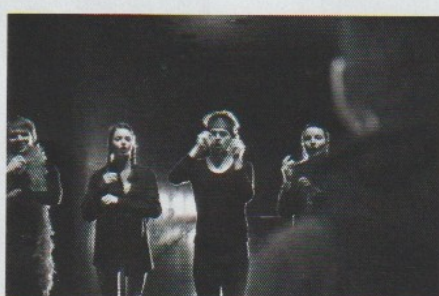

Ústaf – voiceband.cz, Brno

Zaklínání malého Radka

Anotace:

A bylo slovo. A byla tma, která zabila předešlou realitu. A obrys muže v kápi... zaklínač... rozhrnul masivní železná vrata. Byly strženy hranice prostoru a v rudě ozářené mlze stanuly siluety, snad stromů v lese? První slova, první údery kotlů, hřmotně znějící hlasy vystupují v průvodu zpoza vrat, jejichž variací, 'Zaklínám, zaklínám les...' samotné stromové ožilo. A byl bál a byl černočervený, červenočerný.

Koloušci útočí

Strakonický soubor *Centrální zádrhel* představil předposlední den festivalu inscenaci **Drzoun**, dramatinovanou fantasy povídku anglického spisovatele Edwina Charlese Tubba. Nedávno zemřelý Tubb (1919-2010) je autorem více než 140 románů a 230 povídek, především v brakových žánrech sci-fi, fantasy a western. Braková literatura obecně byla vždy na okraji zájmu literárních vědců, ale o to více ve fokusu mnohých čtenářů.

Jako zdroj k inscenování se pětapadesát let stará povídka s originálním názvem **Fresh guy** (mimořádně mnohem víceznačnějším) jeví jako ideální volba: skýtá několik zajímavých fantasy charakterů (ghúlové, vlkodlak a upíří), jasnou dramatickou situaci, situační humor a postapokalyptickou atmosféru. I téma mladíka, který si myslí, že je chytřejší než starci, je stále platné. A koneckonců i závěrečná lekce, ve které se dozvíme, že kdo je moc chytrý, toho nakonec sežere lidožrout, v sobě nese morální ponaučení.

Soubor si s výše zmíněným poradil nápaditě, ovšem s jistými rezervami. Režisérka inscenace, Jiřina Lhotská, pracuje s čtveřicí herců (dva lidožrouti z původní dramatinizace jsou redukováni do jediné postavy) velmi citlivě a osobitě: kombinuje civilní

a subtilní projev (Jan Mrázek), strnulou fassbenderovskou kamennost (Martin Kuncl) s expresivními baletními kreacemi (Vojta Rudolf). Tuto trojici *doplňuje protagonista* ztvárněný bezpochyby nadaným Vitem Malotou, jehož postava však nepochopitelně postrádá základní výklad a vývoj. Potenciál hereckých výkonů je poměrně razantně umístěn do jednoduchého scénického řešení, které má znázorňovat hřbitov. Otázkou je, nakolik je tento fakt pro diváka čitelný. Režijní razance však se vzrůstajícím počtem postav polevuje, až s přítomností kompletního obsazení takřka ustane.

Režie troskotá také na základní výstavbě situací s vesměs anekdotickým půdorysem: pointy se ztrácejí, vypjatá finále postrádají napětí a odchody a příchody postav do prostoru jsou až na výjimky nejisté. V neposlední řadě je otázkou režijní invence i práce s jinými jevištními prostředky, jako je hudba, zvuky a světlo. Braková předloha je košatá a divácky vděčná, a zasloužila by si možná alternativnější uchopení než jsme zhlédli. Dobří herci a (rádoby)vtipný text mnohdy nestačí.

(Ivo Kristián Kubák)

Ach maminko - Ach tatínku aneb Chcete mě?

Milý BaFe,

co bychom nechtěli, vždyť i Ty jsi naše dítě. I Tys prošlo naším lůnem společným a vypadlo's před zraky diváků v přečpaném Pointu, děťátko milé. Jak jsi ještě neopeřené, jak neznalé světa, který pro Tebe nebezpečný může být.

Mamka Tvoje, Hanka, však dobrou mateří Ti jistě je a míni být. Vždyť ona zkušenou se zdá, její mozgovna literárními znalostmi nacpaná je a mnoho dětí ve svém výchovně-dramatickém náručí vychovala, dobře Tě vede a povede, neboj. A jakou skvělou hračku - od pana Eberhardta Hauptbanhofa - Tvým ručkám nabídla!!! Pro Tvoje vtipné a nápadité hraní jako stvořenou! A Tys je dobře uchopilo, děťátko milé, a zvesela se vydalo za zvuků vhodné muziky správnou cestou filmové grotesky a gagů, pro onu lehkou nonsensovou reklamózní poezii jak stvořenou. Tvé ručky něžné a nezkušené však poněkud zmatečně postavičkami pohybovaly, snad skrz příběh o chlípném otci (jak z filmu od Oldy Nového) jakousi velkou myšlenku chtělo's světu povědít... Ale my,

velcí, nerozuměli, proč takto se pod ručkama Tvýma divadlo tvoří, proč panenka reklamy vykřikuje, a pak milenkou otce je, proč reklamy jsou tady a potom onde - ale ne pořád. Miláčku, občas gag se povedl a my se smáli spolu s ostatními a culíkatá panenka se nám velice líbila. Milé dítě, snad ses mohlo při hraní s filmovou groteskou více stylizovaným pohybem zaobírat, přesněji frázovat, s temporytmem inscenace si pohrát a posunčině se vyhnout. Ale protože odpouštět musíme dětem svým, radostně jsme hleděli na tvoření Tvá.

Drahé děťátko, chceme Tě, vždyť i Ty patříš do rodiny naší veliké a krásné.

Tvá Máma a Táta

P. S. *Máma a Táta* toť pseudonym pí. Emilie Zámečnickové

Rozborový seminář recitátorů 2. kategorie, 2. část

Vrzák: Celkové hodnocení bude probíhat spíš matematickým principem.

Němečková, Martina Cvetajevová/J. Štroblová: Nespavost

Veldová: Dobrá dramaturgická volba textů, ale ty básně mají každá jinou formu a vy jste ty verše přednesla ve stejné energii a náladě. Byl to monotónní výkon a já z něj nepoznala, proč jste si tyto texty vybrala. I váš jemný úsměv mohl být proměnlivý.

Longinová: Jak to začalo, tak to skončilo. Divák nemusel ani postřehnout, že se jedná o několik básní. Chyběl tomu váš vnitřní příběh. Také příliš sekáte verše a hodně jdete po čárkách. Chtělo by to lepší práci s rýmem.

Martínková: Chtělo by to znát životní osud Mariny, nejen mít stejné vlasy.

Řezníčková, Irena Dousková: Chuligán

Martínková: Nezřetelný začátek. Je mi na tobě sympatické, že jsi taková holka trochu „samá ruka samá noha“ a máš sklon k tomu být nepatetická. Ale to se ti nemusí vyplatit, když si vezmeš dlouhý text. Tvoje vyprávění se stalo monotónním a nezřetelným.

Longinová: (kašle) Nadechla jsem se, že vám budu říkat výtky, ale Pánbůh mě potrestal.

Váša: Nám se to líbilo, mně to připadalo jako uvěřitelné, civilní vyprávění.

Longinová: Chtěla jsem říct, že nesmírně rozehráváte postavy a musíte si položit otázku: Do jaké míry se to týká mě? Vypravěč by měl být ústřední charakterová linie. Chtělo by to odstup.

Mrázek, Roald Dahl / J. Líněk: Adámku náš, copak děláš

Longinová: Strašně se mi líbí ta předloha, kterou sis vybral, využil ji, máš dobrou přístup k Dahlovi, civilní projev, netlačíš na pilu, jsi šarmantní, s humorem. Rozhodně jeden z těch zajímavějších výkonů. Výkon na krajském kole se mi líbil víc, dnes to bylo trochu rozpadané, spěchal jsi a drmolil.

Mrázek: Zapomněl jsem text a šlo to všechno do kelu.

Veldová: Já jsem byla na začátku nadšená, váš suchý humor a poker face, ale když se v tom člověk začne cítit dobře, tak přichází ten trest. Člověk musí bojovat až do konce.

Martínková: (ke všem) Po únavných večírcích je potřeba zmobilizovat všechny síly. Vaše vyschlý rty, tupá výslovnost...

Mrázek: Zrovna včera jsem šel spát.

Ševčík, Franz Kafka: montáž několika textů

Vrzák: Mimořádně zajímavý výkon, neuvěřitelná koncentrace, nesmírně zajímavá a jedinečná kompozice textů a čitelná znalost při její stavbě, tvoje síla si mě získala, nechal jsem se strhnout, tvoje stylizace, oblečení, to že se podobáš Kafkovi, chce odstartovat s příchodem na jeviště a odchodem z něj.

Longinová: Sugestivita, přesvědčivost, koncentrace. Přesné načasování, délka je akorát.

Váša: Výstup byl velice kvalitní, ale možná trochu moc tragické. Nechat větší prostor divákovi.

Vrzák: Osobitý názor je v tej kompozici a jedná se o velký autorský vklad. Takže vy jste úplně

jinej typ interpreta, než ostatní tady. Hledat jiné možnosti interpretace je trochu nesmysl.

Jalůvková, Jiří Wolker: Bouře

Longinová: Skvělé, že tu zazněl Wolker, zdařilý výkon, který mě strnul, intenzivní nasazení, odhodlání a touha, poctivost, čitelnost a jasnost výkladu a obrazu. Text není mnohvrstevnatý, ale nabízí jistý rozměr, který jste vytěžila na maximum, podařil se vám zlom uprostřed, ale ne úplně v posledních dvou strofách, tím pádem chyběla pointa.

Lněničková, Přemysl Rut: O třech práních

Vrzák: Trochu vás zradil hlas na začátku, kde jsou klíčové informace, ale stylisticky jsi to zvládla. Na konci tomu chyběla energie a trochu jsi ztratila pozornost diváků, dobrá dramaturgie.

Raiterová, Ivan Wernisch: V šeru

Váša: To bylo skvělé. Líbilo se mi na tom všechno, nápad spojit čtyři přednesové styly, který pojednává o možnostech interpretace textu.

Longinová: Brilantně připraveno, chytré, čisté. Skvělá práce s mimikou a s gestem. Už dlouho jsem něco takového neviděla.

Raiterová: Dělán na tom od listopadu, pořád v tom nacházím nové věci.

Veldová: Skvělá jistota a zdravá drzost celého projevu, ta vaše důvěra v to provedení se přenesla i na nás.

Hutečka, Edgar Dudka: Tátovy narozeniny

Vrzák: Já ten text znám dobře, protože jsem ho točil s Kryštofem Hádkem a máš to vcelku dobře seškrtané. Jsi nepřesnej trochu v textu, vyměňuješ slovosled, stylistika vět míří k deklamaci a nestrhává k barevnosti příběhu. Zajímalo by mě, co si myslí postava matky. Trochu bortíš logiku textu.

Longinová: Posílit vypravěčskou linii, abych věděla, čím se tě tohle téma osobně dotýká. Hodně intimní, citlivý téma je těžké vložit i do přednesu.

Pazdera, Jean-Claude Mourlevat: Zimní bitva

Veldová: Přemýšlela jsem o tom, proč jste si text vybral, pak jsem se podívala na vaše vypracované tělo a pochopila jsem, že s gladiátory osobně souzníte. Šel jste po té dramatické lince, neřekl jste pasáže o kočkách, takže závěr s myší byl nesrozumitelný.

Vrzák: Co to je za text? Flavius? Miloš? Basil? Jak se tam ten Miloš dostal?

Pazdera: Hlavní postavy mají v této části normální jména (Miloš a Basil, pozn. red.), gladiátorům jsou přidělovány latinský jména.

divačka: Basil se čte Basil.

Vrzák: Udělal jste pokrok v technice řeči, ale ještě by to něco chtělo. Otvírejte pusy.

Mechúrová, Lawrence Ferlinghetti/J. Zábrana: Dlouhá ulice

Váša: Rozdělili jsme se na dvě skupiny a já patřím do té, které se to líbilo. Zpočátku jsem se bál, že budete sentimentální, ale vy jste pečovala o každé slovo, beatníci recitovali do hudebního podkladu a je zajímavé si představit tento princip u vašeho projevu, hudebnost mi z toho vylezla napovrch. Připadalo mi to vyra-

zově zajímavé a s velice dobrou proměnou do zpomalení na konci.

Vrzák: Já zastupuji druhou část poroty, ne že by se mi to nelíbilo. Paradoxně mi tam chybělo všechno, co pojmenoval Petr, tu hudebnost jsem neslyšel. Mám pocit lyrizujícího stavu rušné ulice, klenete ji jako nádhernou karlovarskou kolonádu. Hlavně to bylo tempem. Necháváte každému obrazu velký part vnímání, že se v pauzách nemám kam položit. Střední pasáž byla lepší, měl jsem pocit, že začínáte swingovat. Ve třetí části má zklidnění své místo, ale propadlo se to, protože vzhledem k první části to bylo až moc pomalé. Chtělo by to větší dynamický kontrast. Rozumíte tomu, dobře to členíte, ale výkon byl najednou klidnou analýzou, než obraz přehlučeného světa. Můj rychlej vlak jede sto padesát a váš jede pod třicet. A ještě jedete v odzvučené kabině. Jinak jste ten text dobře přečetla a vyložila.

Longinová: Když jedete tím vlakem, stáváte se pozorovatelem, ale může to působit popisně, jako byste k tomu neměla žádné vztah. Pak to nemá šťávu a proměnu toho, co vidíte. Skoro se vás to netýká. Líbila se mi pointa a finále.

Císařová, Josef Hiršal, Bohumila Grögrová: Josef K. snil;
Franz Kafka: Sen

Váša: Mně se to líbilo beze zbytku. Někdo pracuje s výraznou stylizací a vypadá to přesto velice přirozeně. V druhé části jsem byl vtažen a okouzlený. Ještě tady mám napsané slovo Hypnóza, a to už je asi moc. Dramaturgie je úžasná.

Longinová: Kvalitní a působivý výkon. Fascinuje mě, že spojujete zdánlivě nespojitelné, je to promyšlená a fungující dramaturgie a osobní přístup k materiálu. Máš jako interpretka kvalitu, téměř bezchybná práce s tempem, detailem, kompaktní dojem. Jen jeden velkej otazník: úplně se mi nepropojily obě části.

Císařová: Kafka je pro mě symbolem lidské fantazie, Hiršalův a Grögrové text je o tom, když chceme fantazii nacpat do nějakého stroje.

Váša: Mně ta souvislost připadala zřejmá v práci s jazykem.

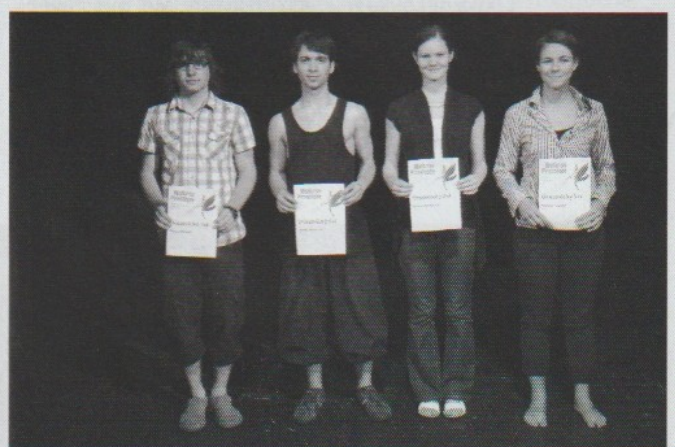
Kuntová, Robert Rožděstvenskij / J. Moravcová: Melodie

Longinová: Strašně dlouho jsem neslyšela poezii Rožděstvenského, takže děkuji. Velice poctivý, pravdivý, procítěný výkon, práce s veršem téměř bezchybná, dobře vystavěné a rozdělené do pasáží. Nezasáhl mě konec a pointa, snesla bych tam větší usebrání oproti předchozímu přímému kontaktu s divákem, chtělo by to obrátit se do vašeho vnitřního světa.

Němečková, Milan Kundera: Falešný autostop

Martínková: Dlouhé a zajímavé členité (*převypravuje příběh Falešného autostopu*). Proměny ve vztahu byly málo plastické a čitelné a v dlouhém textu monotónně opakované. Nedostatek barevných ploch postav, asi se vám to jindy povedlo víc. Nebyla tam koketérie, pořád jste tam byla moc vy, což je škoda.

Vrzák: Byla jste něžná, mladinká a bez proměny. Chyba nastala na začátku, nikdy se nepustíte

na vnitřní pole lascivnosti, nedostoupala jste vrcholu a nemohla jste nikam padat. Nevyšly momenty sebezpytování, rozkoše a konce.

Veldová: Váš civilní projev vás utlumuje a zavírá vám pusy, drmolíte. Nezaměňujte civil s přirozeností.

Machalka, Edgar Keret / T. Černá, M. Křížová: Dobré úmysly

Vrzák: Není to špatný výběr, ale nejsem si jistý, že je dobrý pro vás. Ta sdělnost tomu chyběla, aby nás provedla příběhem. Váš zabiják je roztržený a nemá zlom, ten zlom je jen zpětný. Najednou tomu chyběla zajímavost, tajemství, dynamika. Dalším problémem je technika řeči – vaše pusa nefunguje úplně ideálně.

Veldová: Ztrácím se ve vašem vyprávění, měl byste se dobrat směru jednotlivých vět. Nepracujete s členěním textu – každý odstavec je téma.

Longinová: Málo pracujete s dynamikou, pro mě to bylo bez napětí, přestože ten text je napínavý.

Váša: Nevěděl jsem, co tomu vytknout, ale také, co na tom pochválit. Nepochopil jsem, proč jste si ten text vybral. Přišlo mi to jako předcítání z elektronické čtečky.

(porodci a fóry o elektronických čtečkách a norských letuškách)

Vacek, Charles Bukowski / B. Hýsek: Úryvek z knihy

Veldová: Jsi příklad recitátora, který byl schopen překonat náročnost těchto dní. Zabojoval jsi sám se sebou, s únavou i s námi. *(Přichází Ema Zámečnicková a ovívá se vějířem)* Velice příjemný výkon. Mně si tvé osobité vyprávěčské kouzlo získalo a na konci jsi mě dojal, což se mi už dlouho nestalo. Myslím si, že ti na několika místech došly síly. Měl bys stavět repliky víc nad sebe a pojit je k sobě, více text rytmizovat. Občas tě prozradí tvé vlastní tělo, v nesmyslnou chvíli sis prohrábl svou vlnu.

Vrzák: Moc se mi to líbilo, štve mě tam pár věcí, rytmus a tempo v dialogu, tím se ti bortí situace.

Nesmyslné pauzy. Zasekáváš věty do stejné tečky. *(předvádí tečkování)*

Martínková: Rušivá gestikulace rukama, odvádí pozornost od vyprávění.

Váša: Zkuste si hereckou postavu. Řekněte si „jsem chlapák s velkým srdcem“.

Longinová: Na začátku jsem ti nevěřila, ale přesvědčil jsi mě. Místy jsem cítila tvoji nejistotu, necháváš si rezervu. Osobní a slušně odvedená práce.

Gold, Tomáš Klus: O mně

Gold: Je to vybráno z jeho webových stránek.

Longinová: Nesmírně příjemně působíte na jevišti, je bezpochyby cítit, že obdivujete Tomáše Kluse a je vám blízký, jen si kladu otázku, proč si tady to vybrat pro přednes. Čekala jsem, že přijдете ještě s něčím více z vás. Příště si vyberte dramaturgicky zajímavější text pro sebe. Osvěžení přehlídky a skupiny, které přišlo vhod.

Martínková: S tou kytarou vypadá jak trubadúr!

Veldová: Když jste zpíval, líbil jste se mi víc, než když jste mluvil. Měla jsem pocit, že Kluse hlavně cítujete. Měl jste spíše čtený než hovorový projev, přes čárky.

Vojáčková, Petr Bezruč: Maryčka Magdonova

Veldová: Vadilo mi, že jste začala v určitém rozpoložení a v něm jste nám báseň přeříkala. Žádná změna. V jedné rytmické, vztahové rovině. Kdybych to slyšela poprvé, tak se v tom vůbec neorientuju. Chtělo by to větší hravost.

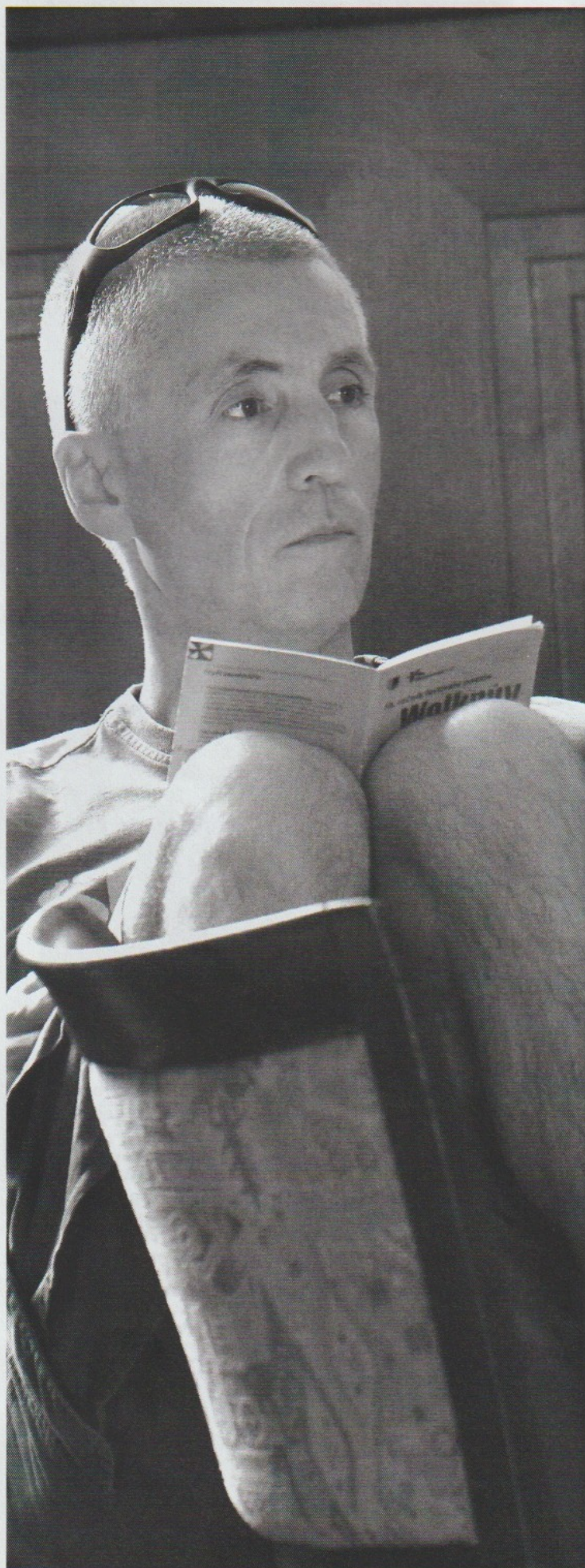
Longinová: Nečouhá z toho to, že vás text oslovil, působíte otažitě od tématu. Působí to uměle a pateticky. Pořád tlačíte do jednotlivých slov, sekáte verš.

Veldová: Než jste přišla na jeviště, sundala jste si koženou bundu. Já bych to zkusila říkat v ní.

Porodci se loučí, časem to prý přebolí...

(Zuz)

2. várka reflexe přednesu 2. kategorie

K pětadvaceti čtvrtéčním výkonům přibylo v pátek ve druhé kategorii devatenáct interpretací. Dvanáct holčičích, sedmkrát promluvili kluci. Tentokrát za oponou nikdo nerušil, jen dva diváci z poslední řady se zřítili do hlubin, ale opona ztlumila jejich pád, a tak se naštěstí nic zlého nestalo. Ba ani Česká televize tentokrát nepřijela.

O zajímavé výkony nebyla nouze, rád bych jich zmínil alespoň několik. Začnu tradičně zmínkou o rekvizitách. Tedy rekvizitě. Kytáře. Tomáš Gold se stal Tomášem Klusem a to by, jak jistě uznáte, bez kytary nešlo. Ani beze zpěvu by to nebylo kompletní. Ohlédnutí za dosavadními 27 lety zpěvákova života mnohé diváky zaujalo. Zejména přítomné dívky zpozorněly. Velká literatura to není, ale proč ne.

Výborným vypravěčem se ukázal být Jan Mrázek (Roald Dahl: Adámku náš, copak děláš). S přesností vědce nám vysvětlil podstatu svého geniálního pokusu, během kterého na 12 krysách dokázal, že jsou to překvapivě ženy, kdo především prahne po sexu. Bylo to vtipné, milé, s nadhledem. Škoda nervozity a unavené paměti, která Honzu trochu zrazovala.

S jistou dychtivostí a naléhavostí nás Martina Jalůvková provedla Wolkrovou Bouří. A vysvětlila nám, že býti pastýřem není tak špatný osud.

Díky Tereze Lněničkové jsem začal přemýšlet o tom, co bych si přál, kdybych měl vyslovit tři přání. Zdá se to být jednoduché, ale není to jen tak. Však si to zkuste! Nakonec jsme pochopili, že je chytrý text Přemysla Ruta vlastně o lásce.

Eliška Raiterová nabídla několik možností výkladu textu Ivana Wernische. Ukázalo se, že deset obyčejných veršů může skrývat celý vesmír možností a vztahů. A byla to veliká legrace. A veliká krása.

S texty Daniila Charmse to není snadné. Někdy legrace je, někdy ani náhodou. Tentokrát byla a nebyla prvoplánová. Cihly padaly na hlavu Anny Janíkové a její utrpení vyvolávalo salvy smíchu.

S Kateřinou Císařovou jsme se ponořili do Kafkova snu. Ne že bych chápal všechny zvuky, které Kateřina vydávala, ale nevedilo mi to. Byl to v zásadě profesionální výkon. Zaujme, ohromí, inspiruje. Fascinuje.

Když před vámi stojí v tílku Jakub Pazdera, nemáte problém v něm vidět gladiátora (Jean-Claude Mourlevat: Zimní bitva). Vedle soupeřů Flavia a Basila se tenhle gladiátor překvapivě jmenuje Miloš. Jakub vypravuje jeho příběh s velkou vervou, s obrovskou energií, s chutí. Člověk díky tomu skoro zapomene na výpadky paměti i na výslovnostní chyby.

S podobnou vervou, ale mnohem technicky lépe, se věnoval baseballu Tobiáš Vacek. Nový hráč s iniciálami J. K. hrál jako bůh a Tobiáš si na něj celkem logicky vsadil. Čtvrt milionu sice nezískal, ale u diváků to vyhrál na celé čáře.

Jak už bylo řečeno, o zajímavé výkony nebyla nouze. Teď už se můžeme těšit na recitátory 3. kategorie. A doufat, že bude Vladimír Benderski rozdávat jahody.

(Jan Anderle)

Jiří Wolker píše a vydává poesii. 1919 odjíždí studovat práva v Praze. V bytě Jiřího Svobody hrává čtyřručně na klavír spolu s Vítězslavem Nezvalem. Bydlí u Karla Teigehe. Roku 1921 přiváží z Prostějova báseň Svatý Kopeček a získává si tak Nezvalův umělecký respekt.

Zatímco mezitím se stalo pár dalších důležitých událostí. V říjnu 1918 vzniklo **Československo**, umřel **Egon Schiele** (*1890), 11. listopadu skončila oficiálně První světová válka, do těchto šťastných chvil se narodil náš **Miroslav Horníček** (†2003) a režisér **Ingmar Bergman** (†2007).

Bergman: Vytvářím každý svůj film, jako by byl můj poslední.

Máša: Šepoty a výkřiky? Tam si Bergman rozpižlí ruku a pak si ji ještě posolí.

Vlastně to byly dobré časy. I když v roce 1919 vznikla **Versaillská smlouva**. Taky umřel **Apollinaire** (*1880), **Gustav Klimt** (*1860), **Leonid Andrejev** (*1871), **Roosvelt** (*1858), **Renoir** (*1841)... Oproti tomu skončila pandemie **Španělské chřipky**, která zabila něco mezi dvaceti až sto miliony lidí. Byl založen **Bauhaus** a **Masarykova univerzita**. V Prostějově se 26. dubna 1917 střídalo do hladovějících demonstrantů, a tento incident si vyžádal 23 mrtvých a 38 raněných.

A 30. srpna 1919 se v Kutné hoře narodil básník **Jiří Orten**, vlastním jménem Jiří Ohrenstein. Studoval jazykovou školu v Praze a pracoval jako archivář. Tři roky studoval na dramatickém oddělení pražské konzervatoře, odkud byl roku 1940 vyloučen kvůli židovskému původu. Publikoval pod jmény Karel Jílek, či Jiří Jakub. Byl aktérem a tvůrcem recitačních večerů a inscenací studentského divadla (Apollinaire, Nezval, Hora). Pro svou básnickou činnost používal pseudonym Jiří Orten. Po smrti otce a emigrace bratra Oty zůstal sám s matkou a malým bratrem Zdeňkem. Střídal bydliště a zaměstnání, angažoval se v Židovské náboženské obci. 30. srpna 1941 byl sražen německou sanitkou. Zemřel 1. září 1941 mlád dvaadvacet let.

Paul Klee namaloval Tuniské zahrady v roce 1919.

Jiří Orten: Těla žen

Těla žen, když se chumelí
Z rohu zdání,
Těla žen, jež jsme neměli
V nejhlubším pronikání,
Vědouce ze zrády a křivek,
Okovů tůně jedové,
Ta bezbolestná těla dívek,
Jež kdosi k jízdám okove,
Zahrady, ze kterých jsme štváni
K úzkostej zvířete,
Nemilování, milování
Jen v bídě tě,
Jí, co je pod plamenem svíce
A musí někdy nesvítit,
Nedotýkat se, nevtělit se,
Nebýti štít
Tělům žen, když se chumelí
Z rohu zdání,
Tělům žen, jež jsme neměli,
Leč tebou, smrti, příteli,
V třesnutém odřikání.

Vladimír Vladimirovič Majakovskij
napsal báseň Oblak v kalhotách
(ukázka)

A za básníky
Davy města civí:
Studenti,
Prostitutky,
Políři.
Pánové!
Zastavte se!
Vždyť nejste žebráci vy,
Abyste ruku vztáhli po lyrickém halíři!

Taky se narodil **Ivan Blatný** (jeho básně naleznete v minulém čísle WT, †1990), autor románu Kdo chytá v žitě **Jerome David Salinger** (†2010, hlavní hrdina tohoto slavného románu se jmenuje Holden, kterého uvidíte v sobotu večer na WPI!) a oblíbený básník **Lawrence Ferlinghetti** (ještě žije a párkrát jste ho slyšeli).

No, a pak už to jelo. V roce 1920 vznikla 24. února **NSDAP** a o rok později se stal Adolf Hitler jejím prvním předsedou. Zato u nás byla podepsána Brněnská smlouva o ochraně menšin. Narodil se básník a překladatel **Josef Hiršal**, italský filmový režisér **Federico Fellini** a spisovatel, básník a jazzman **Boris Vian**.

Zemřel mistr herectví přelomu století **Eduard Vojan**.

Roku 1921 získal **Einstein** Nobelovu cenu za fyziku. Narodil se přední současný dramatik **Friedrich Dürrenmatt**.

Bauhaus

1919

Recitátore, chvílka pro Tebe

B Spojování souhlásek

Čeština je jazyk velmi bohatý na nejrůznější souhlásková spojení. Každý herec nebo přednášeč se jistě nejednou setkal s takovými místy v textu, která byla v důsledku nahromadění několika souhlásek v těsném sousedství na jedinou výslovnostně obtížná a potřebovala zvláštní pozornost při praktickém mluvním nácviku.

Která se týká spojování artikulačního místa souhlásek.

1. Asimilace (spodoba) znělosti

Většina českých souhlásek tvoří páry s poměrně stejnou artikulací: jeden člen páru je znělý (jeho součástí je znění hlasu) a druhý neznělý (jestliže znění hlasu při něm chybí).

závěrové účinnové položivěrové

a) Spojení souhlásek párových

Znělostní asimilace souhlásek párových zasahuje spojení všeho druhu, na začátku i uprostřed slova, v základu slova: **kdy, kde, všech** (gdy, gde, fšech) i ve spojení s předponou i příponou: **zpívat, odpárat, hádka, lebka** (spívat, otpárat, hátká, lepka), ve spojení předložek se jmény: **pod stolem, bez tebe, k babičce** (potstolem, bestebe, gbabičce), na konci slov: **hvězd** (hvjest).

Zvláštním případem znělostní spodoby je výslovnost souhláskového spojení SH v téměř slově. V mluvené podobě spisovného jazyka existuje výslovnost tohoto spojení jako (sch), např. (schoda) i (zh), např. (zhoda) — ve slovech jako **shoda, na shledanou, shromáždít, shledat, shlížet, shofet, shovivavý** aj. První z výslovnostních variant spojení SH — vyslovno jako (sch) — převládá v Čechách, druhá — jako (zh) — na Moravě. Podle pravidel spisovné výslovnosti pokládáme obojí výslovnost za rovnocennou a spisovnou. „V divadle a ve filmu bude věcí režiséra, pro kterou z obou možností se rozhodne. Postavy ze stejného prostředí musí ovšem vyslovovat stejně.“ (VŠČ I, s. 54).

b) Spojení se souhláskami nepárovými

Souhlásky **ne pá rové** (také jim říkáme jedinečné) M, N, Ř, J, L, R, Ř jsou v podstatě vždy znělé a nezúčastňují se procesu znělostní asimilace, a to

ani uvnitř slova, ani v mezisloví; např. v slovech **kluk, polka, rty, k novému, k jarnímu, k malířům** aj. Výslovnost se tu rozlišuje význam slov: směna-změna, práť-brát, msta-mzda aj. Podobně se chová i retozubná souhláska V: **zvat-svat, tvé-dvé, svět-zvěd** apod.

sráci, k radosti nasi, k milence, k janovi aj.

c) Výslovnost předložek s, se a přes

1. Ve spojení se souhláskami párovými podléhá znělostní spodobě: (stebou — zdobou), (skamene — zgumy), (schuti — zhrácem).
2. Ve spojení se souhláskami nepárovými ve 2. pádě jednot. i množ. čísla se vyslovuje obvykle zněle. Pouze chceme-li výrazně naznačit, že jde o směr pohybu s povrchu dolů, může být výslovnost neznělá. Obojí výslovnost může být tedy např. u Nerudy:

Jsem přesvědčen, když broskve vsadím,
že sčesám trpké trnky s nich (i z nich)

3. Ve spojení předložky s se 7. pádem jednot. i množ. čísla může být rovněž výslovnost obojí:

(s Jiřím i z Jiřím), (s matkou i z matkou),
(s naším i z naším), (s láskou i z láskou),
(s nadějí i z nadějí), (s rybkou i z rybkou)

vopisu, tato slova také píšeme: zestarnu, zesedávei, zeseriu se, zesieti.

4. Vokalizovaná podoba předložky s (tj. se) ve spojení s 2. a 7. pádem

a) má vždy podobu neznělou ve spojení se 7. pádem: se zdravým rozumem, se sestrou, se smíchem, se štěstím, se srdcem

b) ve spojení s 2. pádem se dnes v spisovné podobě vokalizované (i ne-vokalizované) předložky dává přednost psaní z, ze. (Pravopisná podoba slova vždy do značné míry ovlivňuje výslovnost!)

visi mi rampoucný unii

5. Předložka **přes** se chová tak, jako by na konci bylo psané Z. Pouze před souhláskami neznělými podléhá procesu asimilace znělosti a je neznělá, např. (přeskopec, přestebe). Všude jinde je její výslovnost znělá, např. (přezluka, přezvodu, přezmost). Znělá bude tedy také výslovnost koncového S předložky **přes** v Holanovi:

Někomu dřevo, někomu přízeň kamene
přes ruku k slávě plynou ...
přes mosty, které podemílá poezie

Znělá je i její vokalizovaná podoba přese (ti, přeze, např. přeze všechno).

(Jiřina Novotná-Hůrková: Výslovnostní norma v uměleckém přednesu, SKKS, Praha 1979)

Porodče, chvílka pro Tebe

57

Autor a výběr textu. Náš vztah k projevu hodnoceného, často ještě dříve, než začne, je dán naším vztahem k autorovi, kterého si vybral. Máme tendenci, zvláště pokud jde o autora nebo autory, kteří nám "nesedí", "nic neříkají", tento vztah přenést i na projev a osobu produkujícího. Ambivalentní, spíše podezíravý vztah míváme k tomu, v jehož repertoáru se setká autor "nás" s autorem, který je nám nesympatický. Jestliže si někdo vybral "našeho" autora nebo "naše" autory, očekáváme, že to je "nás" člověk. Ovšem v tom případě, kdy ho nebo je bude dělat více méně podle našich představ. Náš vztah k autorovi a podle autora k produkujícímu je druhem sociální percepcí. Podle toho, jakou "příležitost" nám produkující dává, míváme sklon "vidět", "slyšet", "vnímat" spíše své představy než to, co dotyčný skutečně dělá.

Konvence. Umělecké, estetické vnímání a citění většiny lidí je v podstatě dáno tím, co se mimoděk naučili a jsou zvyklí za "umění" a za "umělecké" považovat, jako "umění" a "umělecké" chápat a přijímat, tedy uměleckou, estetickou konvencí. Hlavní proud, jakýsi všeobecný průměr, je v dramatickém umění reprezentován běžnou divadelní, filmovou, rozhlasovou a zejména televizní produkcí. Rovněž běžná produkce literární a kriticko-publicistická, popularizační, hraje v tomto ohledu nemalou roli. O kom a jak se právě píše nebo mluví, kdo nebo co právě "letí", je v módě. To všechno spoluvytváří normy estetického vnímání a citění, většinou zúžené a "samozřejmé". Všechno "samozřejmé" je v podstatě neuvědomované, nepoznané.

Panující normy a vzory vedou k **napodobování**, k přejímání určitých hotových prostředků a postupů, k osvojování si spíše šikovností, manýr než skutečných dovedností.

Proč tohle říkáme? Jaký to má význam pro vnímání a hodnocení? A nejen pro vnímání a hodnocení uměleckého snažení druhých, ale i pro nás osobně a případně pro naši práci pedagogickou?

Abychom si uvědomili, že naše estetické citění není, jak se někteří domnívají, spolehlivým - "bezprostředním" a "čistým" - pramenem poznání umění vůbec, nýbrž většinou podmíněnou reakcí na to, co jsme zvyklí jako "umění" a "umělecké" prožívat, chápat a hodnotit.

Abychom si uvědomili, co jsme zvyklí považovat za umění a za umělecké a pokud možno taky proč. Jinak řečeno, jakou cenu, jaký smysl má pro nás, pro náš život dramatické umění. Co je v centru našeho zájmu, co nám nejvíce "sedí", a kam až sahá naše tolerance, naše schopnost rozlišovat a uznávat možnosti. To je věcí našeho vzdělání v oboru. Je velmi prospěšné udělat si u příležitosti hodnocení druhých takovou osobní "inventuru".

Jestliže si budeme uvědomovat skutečnosti, o kterých právě byla řeč, zjistíme, že od vlivů konvence a jiných předpokladů se nejspíše oprostíme tak, že budeme k uměleckému (dramatickému) projevu přistupovat především jako ke **sdělování**. Ke sdělování určitých lidských obsahů. Toho, na čem má sdělování **osobní účast**, a proto taky potřebu a důvod to sdělit druhým. V tom spočívá vlastní **apel** uměleckého projevu. Lidským obsahem může být právě tak úžas, ustrnutí, radost, nejistota, hravost, naděje jako potřeba blízkosti, dorozumění, kontaktu. Lidský obsah musí být pravý, ten nelze napodobovat. A nemusí se kryt s obsahem slov tlumočeného textu.

(Daniela Musilová, Ivan Vyskočil: Psychologie porotcovy práce, Ústav pro kulturně výchovnou činnost, Praha 1981)

Redakce od úterka třeskatě honí čas v duchu interního tématu letošního časopisu: times, times, times... A tak se stalo, že obíháme wolkrácké workshopy v poslední den s cílem ulovit útržky témat, zachytit úryvky z procesu a sdělit vám své vlastní dojmy a pocity. Neberte tedy následující texty jako seriózní a objektivní zprávy, jak 4 lektori a nějakých 50 účastníků WP trávilo svá odpoledne, spíše jak jsme my z redakce měli možnost jim krátce nahlédnout do kuchyně.

Čára nebo oblouk

Šestnáct lidí, jeden kruh. Usmívají se, diskutují o shlédnutých představeních, mluví ve stanoveném kódu – „byla to čára, vedoucí nahoru, byl to oblouk bez katarze“. Citlivě, vstřícně a nebojácně. Touha přesně věci pojmenovávat vítězí nad studem a nejistotou. Nic není špatně. Na žádost Martiny se postupně vyjadřují k jejímu budoucímu autorskému projektu. Všichni dohromady, ti starší i ti mladší, jsou tělem i duchem přítomni. Při pauze zpovídám Honzu. Chce vytvořit autorskou divadelní inscenaci, musí psát, a tak se bez jakéhokoli očekávání přihlásil. Na semináři ho baví setkání a zpětná vazba hlavně od starších a zkušenějších účastníků. Je rád, že si sám pro sebe mohl definovat určité principy tvorby divadelního textu. Pomohla mu k tomu jednoduchá metafora, která dovoluje člověku lépe se orientovat v daném tématu, jak do něj vstoupit. Renata vede své posluchače k tomu, aby

si jasně stanovili, CO chtějí sdělit a posléze JAK to chtějí ukázat. Druhá část semináře začíná Klářinou rozcvíčkou HEJÁ. Ta nakonec také poslouží ke zkoumání dramatického oblouku. Všichni dostávají inspiraci básně, které mají ve skupinách dramaturgicky rozebrat, vybrat si téma a upravit text tak, aby se téma dalo skrze něj dobře artikulovat. A kdo nechce, může pracovat s Vladimírem na textu Ticho. Připojují se, diskutují, smějí se, vztekám se nad tím, jak se musím vyjadřovat konkrétně. Hlavně žádné asi...! Na chvíli se mi nechce zpátky do redakce a radši bych zůstala s ostatními tady. Ale seminář končí. Loučení s těmi, co odjíždějí. Reflexe společně strávených hodin. Všichni si pochvalují. A ti, co zůstávají, se už těší na zítřek, protože dodělají to, co potřebují. To odpoledne, to byl oblouk.

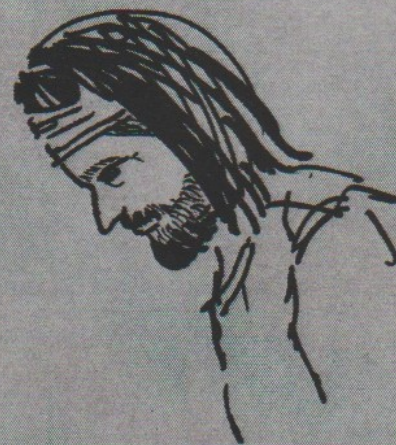
(Zuz)

Od dojmů k pojmům

Tento workšop evidentně probíhal plynule a neustále. Předcházela mu koncepční příprava, která počítala s doporučením zajímavých textů z krajských kol. Radim Šíp nakonec z nějakých 30 kousků vybral 2 texty pro každé workšopní setkání. Vždy takové, které měly zaznít následující den v divadle. Takže účast na recitaci i příslušném rozborovém semináři byla součástí workšopu. Ještě jednou shrnuté: Každým textem se účastníci zabývali čtyřikrát - jednou sami interpretovali text, druhý den si ho vyslechli naživo, pak si o té slyšené interpretaci povídali místo

oběda a a nakonec si šli poslechnout porodčí hodnocení. Jo a další den se ještě znovu k tomu všemu vrátili. Několikrát nastal střet zájmů, a to ve chvíli, kdy se měl interpretovat text, který někdo ze semináře měl další den přednášet. No, tak to měl smůlu. Nebo štěstí? Nebo dost rozumu a samozřejmě ten den nepřišel. Kdo by chtěl slyšet chytré rady den před výkonem a po měsících vlastní práce s textem? Zpětně se ovšem ke všemu vrátili i s ním.

(Raduna)

Častá výtka k hodnocení poezie (Vždyť je to o pocitech!) a zároveň dojem určité přehrady a odstupu mezi přehlídkovými porotami a interprety byly důvodem, proč Radim Šíp tento seminář nabízel. Především těm, kdo připravují recitátory nebo sami porodují v nižších kolech WP. (viz Anotace v WT 1/56).

„Poezie není jen o dojmech a pocitech čtenáře resp. interpreta. Texty obsahově i formálně nabízejí způsob interpretace. Chce to respekt a pokoru.“ RŠ

Možnosti interpretace

Letím přes park do nějakého průchodu, kde má být nějaký domeček. No, takže ve skutečnosti obcházím park a hledám ve dvou jiných průchodech. Jojo, to jsou ty možnosti interpretace. Seminaristy najdu opravdu v domečku úplně vzadu. Sedí kolem stolu ve tvaru ledvinky nebo červené krvinky. Vstupuji doprostřed debaty o viděném a slyšeném. Taková poroda nanečisto. I já dostávám do ruky text Hiršala, který je na programu zítra. Pokoušíme se spíše přeložit než vyložit Starý slovník. Pak ejhle, přednáší statečný

zítřejší interpret. Obdivuji jeho vstup do - po mém soudu - jámy lvové (ač kolem stolu vidím převážně něžné a křehce vyhlížející dívky). Každý se vyjadřuje. Pak se interpret Honza nadechne a přednese znovu svého Hiršala. Jinak. Všechny udiví, že jeho původní pojetí, ač v ledvince zkrizované, funguje lépe než seminářová revize. Doporučení pro zítřek: Jen jemně otočit knoflíkem.

Odcházím jinam.

(Raduna)

Zahnícel a odhodil rojovník... Ztratil odvahu... odhodil odhodlání... nebo džojnta? No co, rojovník je totiž jedovatej a tenhle chlapík je evidentně lúzr, kterej nemá na cigára.

Trdlena - rozhodně to není úřednice v kostýmu

Strachodějný stoňka - je tlustej nebo hubenej?

Vypravěčské dovednosti a práce s posluchačem

Vpadnuv v semináře druhou půl, již čtvrtý den byl v pohybu, narazil jsem na oddané frekventy a jistou skupinovou pohodu, které svědčily o tom, že se nachází na správné cestě. Hledání vypravěčských dovedností probíhá pod vedení Jany Machalíkové zábavnou hrou. Proměny

daných okolností musejí účastníci promítnat do svých příběhů, které sami vytvořili a s nimiž pracují. Hledá se kontakt a komunikace v malém kruhu - z očí do očí - a následně se prověřuje před plénem.

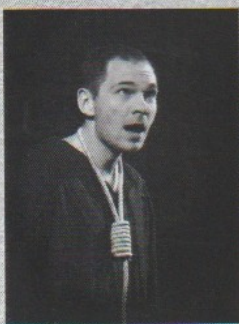
Jako správný zpravodajec pokoušel jsem se činit si poznámky, leč dopadlo to celkem žalostně.

Tedy bez ladu a skladu: Jana Machalíková přišla později, vybírala v cukrárně dort (povinnosti ředitelky) a hned se žula. Účastníci byli prý trochu přejedení, ač jedna dívka snědla pouze poloviční porci. Improvizace s hledáním názvů příběhů: Výzkum-ekologové-biologové-fialky-evoluce, Vlčí sen, Je to v suchu, Smrtonosný anděl lásky, Vlk, který lítá není pták, (uvolněný smích)... Sesednutí po dvojicích, jedna trojice. Sdělují si navzájem definitivní názvy svých příběhů i s podtituly (aneb...). Vytvářejí svým příběhům anotace jakoby pro různá nakladatelství: Argo (nebo něco podobného), Červená knihovna, vydavatelství pro náctileté (husť), pro děti, vydavatelství hororů (proč ne porno, ptá se starý prasák z redakce sám sebe). Nejprve ve dvojicích, někteří

také veřejně, na stojáka. Někteří už jsou dál, komunikují s celou skupinou velmi úspěšně, jiní stále s trochou ostychu (možná za to mohla moje přítomnost). Vyprávění ve dvojicích moderuje Jana Machalíková z pódia konvenčními gesty a grimasami napovídajícími vypravěčům požadované emoce, aniž by ji posluchači mohli vidět. Prožitky a zážitky si poté vypravěči s posluchači i s lektorkou navzájem sdělují ve skupině...

V tomto okamžiku nabývám dojmu, že jsem viděl dost, a po anglicku se vytrácím. Seminář podle mého nabízí přesně to, co slibuje jeho anotace, a věřím, že si z něj účastníci odnesou dobrou vzpomínku. Jestli se doopravdy posunou ve své schopnosti živého očního kontaktu, autenticitě projevu, schopnosti improvizovat na základě daných okolností, a stanou se vědomě spontánějšími, ukáže teprve čas, ale tak je to se všemi festivalovými semináři. Důležité je, aby ten, komu zachutná to, čo okusil, pokračoval na své cestě dál.

(Akrastan)

Zdeněk Šturma

Narozen v Brně, tamtéž studoval bohemistiku a germanistiku, založil soubory ÚstaF Brno a Voiceband.cz. Vyučuje němčinu na gymnáziu Křenová v Brně. Soubor ÚstaF (nyní ÚstaF-voiceband.cz) byl založen roku 1997. Má za sebou například inscenace jako Píseň písní, Brna (báseň Jakuba Kostelníka), se kterou získal první cenu Wolkrova Prostějova, nebo Jsi proklat majiteli (Christian Morgenstern). Soubor Voiceband.cz spolupracuje s Hadvadlem na inscenaci hry Wolframa Lotze Velemařš v režii Filipa Nuckollse.

*O voicebandu se Zdeňkem Šturmou
Setkání po letech děvčice z Praha a chlapík z Brna. Pod stromem cigaretky, káva a sklenička vína..*

Zdeněk: Co tě sem přivádí?

Máša: mě sem přivedl loni Akram, protože mě zná jako malého recitátora, a tak mě požádal, jestli bych mu nepomohla se zpravodajem. A letos jsme si to zopakovali. Co sem přivádí tebe?

Zdeněk: mě sem letos přivádí naše účast na Wolkrově Prostějově po mnoha letech. Už se mi po Prostějově stýskalo, je to takový menší, příjemný festival, kde se nám asi oběma líbí a oba nás to sem táhne znovu a znovu, že?

Máša: Co jste letos přivezli za kousek?

Zdeněk: Zaklínání malého Radka. Je to poezie Radka Malého pro děti i pro dospělé, ve kterých kousek dítěte zůstalo.

Máša: Jak jsi přišel k Radkovi Malému?

Zdeněk: V jednom rozhovoru při víně s Milenou Šubrtovou, která vyučuje dětskou literaturu na pedagogické fakultě v Brně. A pak jsem jednou seděl v kavárně a četl si Mladou frontu, našel jsem tam recenzi Kláry Kubíčkové na Malý poetický slovník pro děti, tak jsem nechal všechno na stole, vyběhl z kavárny do nejbližšího knihkupectví a koupil ho.

Máša: Potkal ses s Radkem Malým?

Zdeněk: Potkal, my jsme nejdřív dělali jenom dvě věci z toho poetického slovníčku. Pak jsem objevil jeho další sbírku Listonoš Vítr, na které převážně stojí ta celá inscenace, žádali o souhlas s uvedením a Radek Malý se přišel podívat na premiéru. Dlouho jsme si povídali. Je to příjemný mladý muž.

Máša: Látku tedy přinášíš a předáváš souboru ty?

Zdeněk: Bývá to pravidlem. Když se jedná o ucelené kusy, tak se snažím mít nad výběrem dramaturgický dohled.

Máša: Hledáš předlohy, o kterých víš, že jsou vhodné pro voiceband, nebo přineseš cokoli a pak teprve zkoumáš, jestli z toho jde voiceband udělat?

Zdeněk: Jestli text ob stojí ve voicebandovém zpracování seověřuje na zkouškách. U Radka Malého jsme neměli

pochyby. Jeho texty jsou půvabné, zvukomalebné. Tam zádrhel vůbec nebyl. Nikdy nemám dopředu koncepci, jak které číslo bude vypadat. Napadá mě samozřejmě během čtení, že ten a ten text má takovou a takovou náladu a jak by se dal případně zpracovat, ale nakonec pracujeme všichni. Tvoří celé těleso.

Máša: Můžeš popsat cestu od výběru látky k výslednému tvaru?

Zdeněk: Zkoušíme na letním soustředění, jedeme na týden mimo Brno, od rána do večera pracujeme. První večer se texty rozdají, povídáme si o tom, co text slibuje, odkud kam by to mělo směřovat. Následně se rozpočítáme: první, druhá, třetí skupina. Náhodným principem tak, aby spolu nespoupracovali lidi, kteří jsou na sebe zvyklí. Kombinuje se invence lidí. Všechny tři skupiny dostanou jednu báseň, dvě hodiny se pracuje, pak se předvede k čemu se došlo, vybírá se to nejlepší, kloubí dohromady a pak se to naučí celý soubor. Pak se vyhazuje, předělává, minimalizuje. Když jsou korálky vybroušené a mají tvar, tak se začnou navlíkat na niť, aby to dávalo dohromady smysl.

Máša: Nemáte kompozici dopředu?

Zdeněk: Tvar vzniká improvizací na místě. Tuhle cestu považuju za velmi šťastnou, nic se neznásilňuje. Až potom se obruší. U textů Radka Malého bylo jasné, která báseň bude Highlight, všichni se do ní zamilovali. Ale každý má svůj oblíbený moment. Nic tam není do počtu.

Máša: Ty ses práci s voicebandem naučil praxí, nebo máš hudební vzdělání?

Zdeněk: Já mám hudební nevzdělání. Já jsem tři roky docházel na divadelní vědu k profesorovi Srbovi a tam padalo jméno E. F. Burian. Voiceband byl český meziválečný fenomén. Tak to je mé teoretické vzdělání. No a prakticky s tím začala moje někdejší spolurežisérka Eva Prešerová a já jsem tím byl absolutně okouzlen. Je fajn, že se v tom člověk může precizovat. Je to forma, která neustále nabízí rozvoj. My nechceme ustrnout. Nechceme, aby to bylo pořád stejný, stejná forma narvaná jiným textem.

Máša: Pracujete jenom s nástrojem hlasu, nebo i s živou hudbou?

Zdeněk: Snažíme se pracovat jenom s hlasem, ale měli jsme inscenaci Brna doprovázenou industriálně, v Písni písní byli bubínky a flétna. Ale více méně se snažíme fungovat acapella.

Máša: Stalo se vám někdy, že jste našli předlohu a zjistili, že to vůbec nejde voicebandově zpracovat?

Zdeněk: Do slepé uličky se dostáváme poměrně často. Jednou jsme chtěli dělat moravské lidové balady od Sušila. Ty texty jsou na jedno brdo, jednoduše rýmované, stejný spád textu, repetice. Všechny písně na podobném principu. A když člověk odhodí melodii a pracuje jen z textem, tak zjistí, že je to vlastně monotónní no a tak jsme s tím dál nepohnuli. Podobně úskalí měla myslím i Píseň písní. Ta práce byla náročná, ale je to možná ve výsledku oposlouchatelné.

Máša: Vezmete si báseň a hledáte jak ji interpretovat hlasorytmicky?

Zdeněk: Ano a současně i po významu. Krása voicebandu je v tom, že vezmeš text, rozmlátíš ho na prvočinitele a pak je zase zpátky skládáš ve zvuku. Najednou najdeš další skryté významy, dochází k jazykovému humoru, který je v textu třeba skrytý podprahově. Nebráníme se choreografii, která jde po či proti významu, nebo je doslovná, zatímco text vyjadřuje metaforu.

Máša: Stává se tedy, a je možná i záhodno, aby každý člen bandu interpretoval text osobně, jinak. Odráží se to v jeho projevu?

Zdeněk: Rozhodně je to tak při zkoušení. Je nás přes dvacet, každý objevuje jiné vrstvy textu, máme pluralitu

názorů, je to hodně multi a tím pádem z toho vyvstávají různá významová kouzla.

Třeba se nám stalo při zkoušení zaklínání, že vznikly dvě skupiny, obě něco udělaly a obojí bylo dobré. Já jsem si zkusil stoupnout mezi ně a dirigovat to záraz a ono to šlo. Jedna skupina má pauzu, do toho se hrčí text někoho jiného a zase se to někde spojuje a prolíná. Bylo to kouzlo okamžiku, náhoda při naší tvorbě hraje obrovskou roli. Náhodu fixujeme tím, že si zkoušky natáčíme. Netvoříme partituru, usazujeme tvar zkoušením.

Máša: Jak je v Brně?

Zdeněk: Já učím v Brně na gymnáziu němčinu, to mě živí a baví. V Brně je nádherně. Brno je ideální velikostí. Největší vesnice, nejmenší velkoměsto se říká a má to skutečně atributy obou. Spousta kultury, spousta alternativní kultury za příjemný peníze. Anonymita je taková, jakou člověk potřebuje a současně, když večer vyjdeš do ulic, sedneš do kavárny, tak víš, že vždycky někoho potkáš. Cítíš se doma. Navíc se celé Brno dá projet na kole.

S Rendou u Kotěry oběd a kofola.

Zuz: Jak jsi začala mít ráda poezii?

Renata: Můj dědeček byl farář Církve československé husitské a já byla jediná ze všech vnoučat, která chodila od svých pěti let až třeba do dvaceti na hodiny náboženství. Ty spočívaly v tom, že paní farářka otevřela Bibli na náhodném místě a přečetla verš, o kterém jsme si potom povídali. Rozebírali jsme ho jako metaforu, jak si jí my osobně vykládáme, a mně připadá, že právě skrz tyto promluvy jsem se nejvíce naučila číst poezii. To využívám například během toho, když překládám básně ve znakové řeči. Je to zvláštní disciplína, protože danou báseň nemůžeš překládat doslova. Text jim musíš vyložit, nejdříve interpretovat, a potom znakovat s danou emocí.

Zuz: Pokolikáté jsi na WP?

Renata: To nevím, ale poprvé jsem tu byla před třiceti lety. Začínala jsem jako členka souboru, pak několikrát jako sólistka, také jsme pár let dělali zpravodaj, potom jsem se sem vrátila jako vedoucí souboru a nakonec jsem vedla semináře. Letos mi přijede soubor TŘETÍ VĚK LOUNY a vedu seminář „Čára a oblouk“, zaměřený na tvorbu scénáře. Nikdy jsem tady nebyla v roli porotce, ale tím jsem často na krajských přehlídkách.

Zuz: A vidíš nějaký rozdíl mezi WP a jinými festivaly?

Renata: Tady to má rodinnou atmosféru, je to tady menší než třeba Hronov. Líbí se mi, že tu jsou lidé na celou dobu festivalu, přestože recitují třeba jen tři minuty. Setkávají se účastníci, kteří jsou podobně smýšlející, mají zajímavé názory a nebojí se s nimi vylézt na jeviště. To mě vždy znovu a znovu nabíjí čerstvou energií a jsem ráda, že jsem tato setkání mohla zprostředkovat právě svým babičkám z Univerzity třetího věku.

Zuz: Jak ses dostala k této spolupráci?

Renata: Moje kamarádka je ředitelka knihovny v Lounech a založila Univerzitu třetího věku. Mnoha lidem to velmi pomohlo, protože studenti místo pouhých přednášek mají možnost spolu více komunikovat. Přáli si předmět o divadle, původně se to jmenovalo ABCDivadlo a měli jsme si jen povídat. Já jsem ale divadelní praktik, takže jsme nakonec zkoumaly různé způsoby práce na konkrétních tématech. Studentky si myslely, že vůbec nepůjdou na jeviště, ale pak se mi je podařilo nalákat na to, že zažijí ten adrenalin a že se jim ta energie vrátí z publika. Stalo se to právě u naší první inscenace „Včera se mi zdálo“. Je příjemné, že se nám podařilo najít způsob, jak mohou dát samy něco ze sebe mladým lidem, něco, co se v knížkách nedočteš, a zároveň byly tím publikem přijaty dobře, což zase ovlivnilo jejich názor na mladou generaci.

Zuz: Texty, které vznikají v tomto divadelním souboru, jsou čistě autorské?

Renata: Teď už ano. V naší první inscenaci jsme použily texty Jiřího Suchého, což jsou básně jejich mládí. V druhé inscenaci jsme měly poezii z šedesátých let - oficiální, tu znaly, a neoficiální, ze které si samy měly vybrat báseň, která je oslovila. A poslední, inscenace „Stáří není pro zbabělce“, je čistě autorská.

Zuz: Jak jste vytvářely její scénář?

Renata: Měly jsme několik soustředění, kdy jsme si hodně povídaly, naším tématem byly vztahy a zážitky s muži. Já jsem ještě měla k dispozici knihu Utajená touha, jejíž autorka jezdila po různých místech na světě a dělala rozhovory o erotice. Dotazovanými byly ženy nad pětadesát let. Tak jsem měla tu knihu jako inspiraci na soustředění, nakonec jsem přečetla jen jeden příběh a ony začaly vyprávět. Z této situace vzešlo i prostředí, ve kterém se děj inscenace odehrává, totiž večírek. Mají role a jejich repliky jsou přeházené. Když si povídaly na různá témata, tak jsem já společně s jedním scénáristou zapisovala autentické věty a posléze jsem z těchto vět stavěla scénář, s tím, že jsem s nimi pořád konzultovala.

Zuz: Jakým způsobem vznikaly jejich postavy?

Renata: Jsou to vlastně typy žen, které nakonec docházejí k prozření, na kterém jsme se před tím domluvily - člověk nemá čekat, že se něco změní, ale když ví, že jeho rozhodnutí bude dobré pro něj i pro ostatní, tak se nemá bát ten krok udělat, třeba i v pozdějším věku. Jejich příběhy se zkonkretizovaly a hyperbolizovaly.

Zuz: Jak bys pojmenovala ten divadelní druh, který společně s Univerzitou třetího věku zkoumáš?

Renata: Pro mě je to divadlo jako výpověď. To mě samotnou zajímá na amatérském divadle celkově, protože v tom vidím možnost ukázat téma, které člověka pálí a potřebuje ho sdělit. Je to svobodná práce, protože nemusí nic a může cokoliv.

Zuz: Je něco, co sis pro sebe díky spolupráci s babičkami objevila?

Renata: Velmi pozitivně mě naladilo to, že člověk hodně přemýšlí nad tím, jak se bude cítit ve stáří a tyto ženy mě přesvědčily, že je to vlastně dost podobné jako teď, akorát obohacené o životní zkušenost. Nepřemýšláš nad blbostmi, máš větší nahléd, ale tvůj vnitřní pocit je pořád stejný. Ty ženy si teď připadají uvnitř svobodnější, než zamlada. Jinak mě třeba dost překvapilo to, že ony samy byly dost zaskočené ze svých příběhů, které si navzájem vyprávěly. Jedním ze zajímavých témat je například to, jak některé jejich maminky vždy své dcery učily, že „sukně všechno schová“. Ať se děje cokoli v rodině, žena má povinnost to

zakrývat a nemluvit o tom, třeba se svými kamarádkami, protože se to nesluší.

Máša: To, že to jsou samé ženy, to je záměrné?

Renata: V tom věku je mnohem více ovdovělých žen, než mužů. Ženy jsou v této generaci častěji samy, než muži, a proto je jich více i na Univerzitě třetího věku. Naši první inscenaci chtěly dělat pouze ženy a od toho se odvíjelo také její téma. Poté se přihlásili další zájemci, kteří z toho postupně ale vcelku rychle vycouvali, protože od toho očekávali něco jiného a netušili, jak dlouho je na takové inscenaci nutno pracovat, což může trvat třeba dva roky.

Zuz: Tady na WP letos vedeš seminář „Čára nebo oblouk“, jak to jde a co to znamená?

Renata: Jde to dobře, hledáme základní principy stavby divadelního scénáře, pojmenováváme si, jak může vznikat tvar, kterému se poté říká divadlo poezie. Mám své zkušenosti, které nepovažuji za jedinou možnost tohoto typu tvorby, ale je to to, čemu já osobně věřím a je to moje

nabídka účastníkům, kteří si z toho mohou vzít něco pro sebe. Nabízím jim jednu z možných cest, jak dospět k výslednému tvaru. Nemám ráda absolutní pravdy.

Zuz: V jaké jste teď fázi?

Renata: Pojmenovali jsme si, co je dramatický oblouk a jeho části, vytvořili jsme si příběh tak, že každý z nás řekl v kruhu dvě věty a měli jsme odhadnout, v jaké části dramatického oblouku se nacházíme. Nakonec jsme v tomto příběhu hledali pět důležitých obrazů, skrze které by se daný příběh dal zobrazit. Ty se ve výsledku dělaly dost těžko, protože se nám dané části nepodařilo dobře vystavět. V každém případě se vzniklé věci snažíme pojmenovat, jestli je to „čára“ nebo „oblouk“. Myslím, že je baví to, že se nejedná o přednášku, ale učíme se společně, prakticky. Hledáme způsob, jak vysledovat, co chci říct a jakou formu si pro to posléze zvolit. Také zkoušíme vycházet už z napsaného textu a najít v něm jim blízké téma. Výstup ze semináře by měl být v pátek, kdy by měly vzniknout scénáře vhodné ke krátké realizaci.

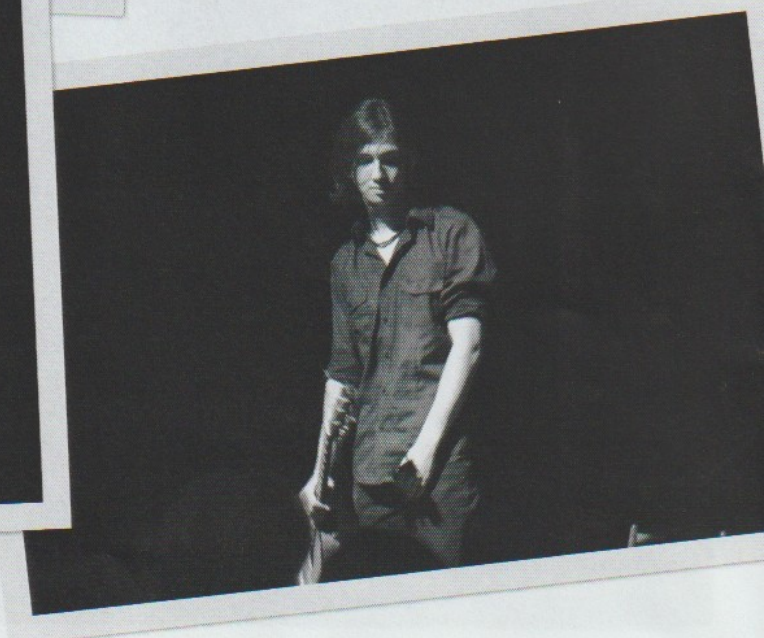
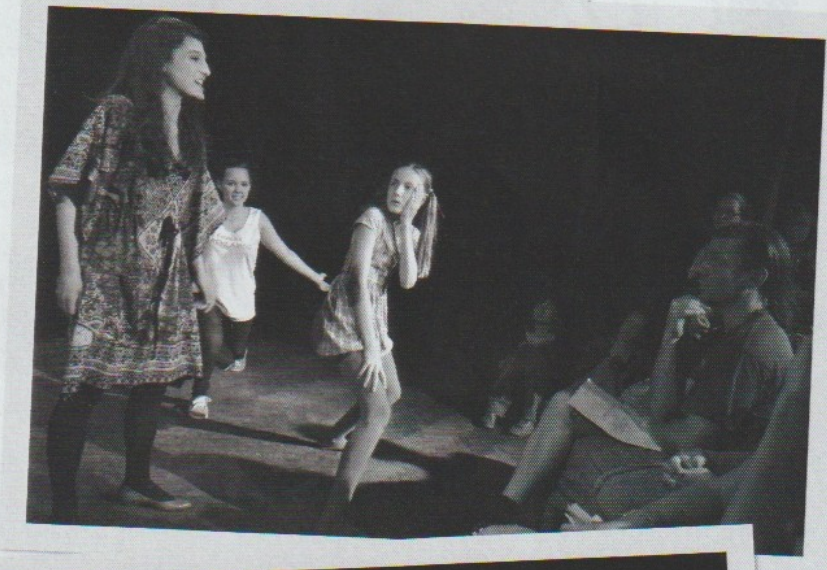

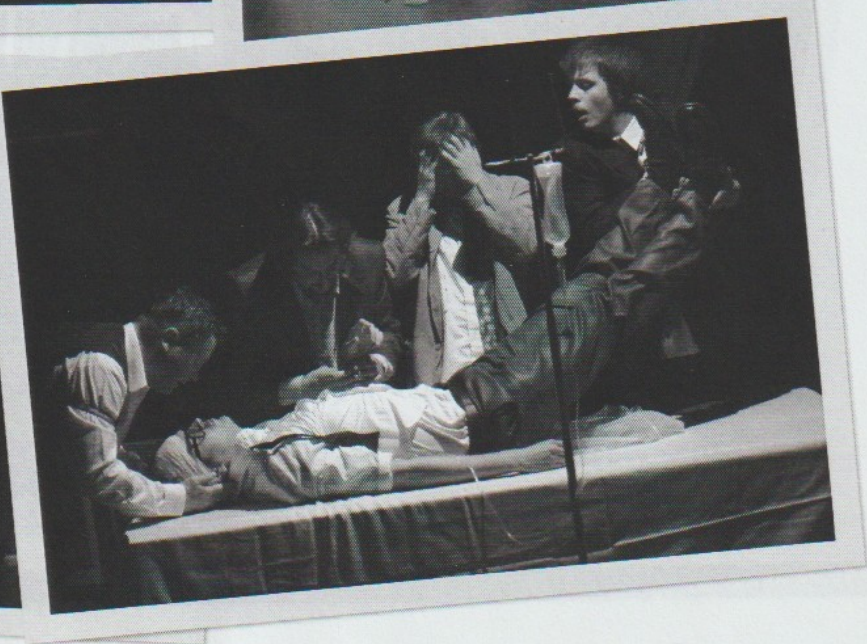
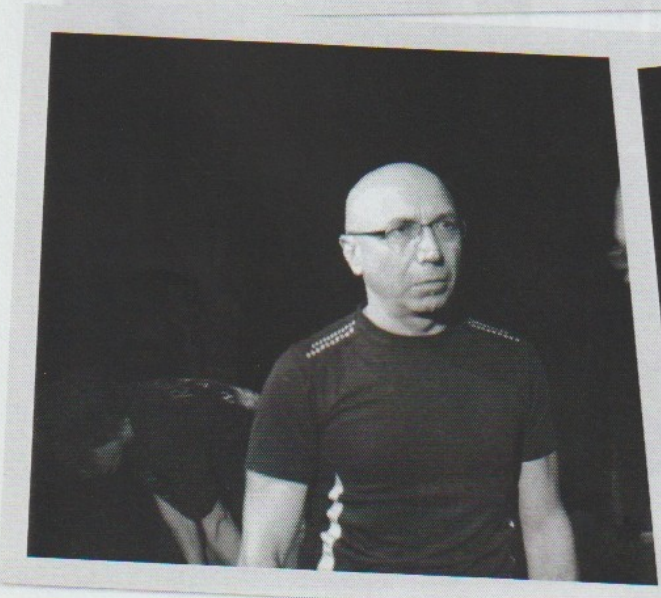
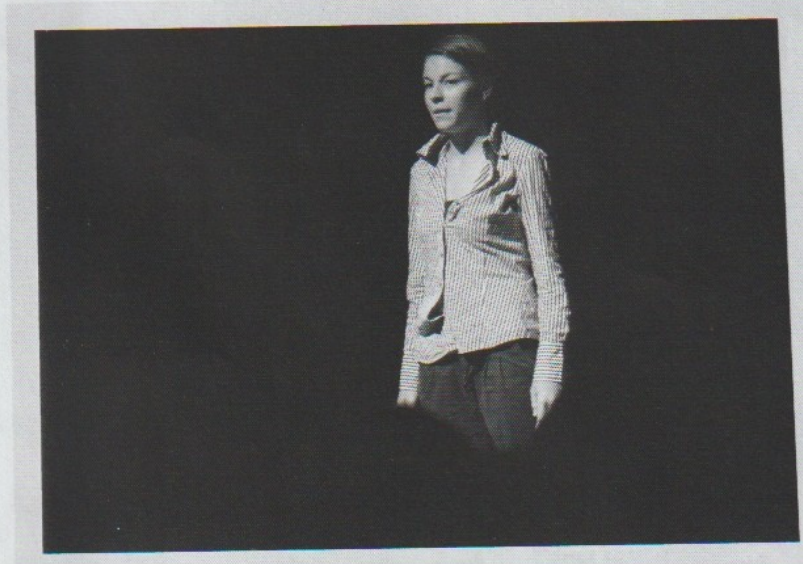
Mgr. Renata Vordová

Mgr. Renata Vordová je režisérka divadelního souboru Třetí věk Louny, absolventka Divadelní fakulty AMU Praha (organizace a řízení divadel, rozhlasu a televize), samostatně působící lektorka seminářů se zaměřením na komunikaci, divadlo, osobnostní a sociální výchovu pro studenty od deseti do sta let, absolventka sebezkušenostního terapeutického výcviku SUR, členka asociace trenérů Sociálně psychologického výcviku, certifikovaná lektorka projektů „Dokážu to“ se zaměřením na osobnostní a sociální výchovu a „Minimalizace šikany“ se zaměřením na vzdělávání pedagogů, atakdále atakdále...

Časoběr

Brambora válí: Ochutnávka I.

Oblouk a čára, nebo snad naopak je název semináře Renaty Vordové, známé šéfkuchařky, dietoložky a dramaturgyně zajímavých receptů. Ráda jsem se k jejímu semináři připojila v toto nádherné odpoledne. Samotný název semináře je velmi lákavý, přemýšlela jsem. Čára a oblouk, nabo snad naopak ve mě vyvolali vzpomínku na americký brambor a čipsy. Těšila jsem se na jedinečnou vůni brambor smažených na francouzském másle, ale čekalo na mě překvapení. Celý ten dnešek byl o nudlích. Každý dostal dlouhý pásek papíru a měli jsme z něho vytvořit čáru svého života. Poskládat, přeložit, zmuchlat, vytlačit, vydírkovat, perforovat, vyřezat, vykousat. Pustili jsme se do těch těstovin a brzy ležely před námi přepodivný výtvoři, připomínající hady, řetězce DNA, točité schody, exkrementy podivných zvířat, pozobané žížaly apod., které měly odpovídat našim osobním biografiím. Uf... Za tak dlouhou a složitou větu jsem na sebe hrdá. No, zkratka jsem...

Ochutnávka II.

No... Ta předchozí ochutnávka skončila „no“. No a teď jsem byla zvědavá, co budeme z těch nudlí vařit, ale Renata nás pevnou rukou rozkrájela na čtyři skupiny podle toho, čím naše nudle byly inspirovány. Například má nudle (ta nejkrásnější) byla zbavena veškerého smyslu (stejně jako moje biografie) a právě proto vypadala tak neskutečně zajímavě. Měli jsme v oněch skupinách mluvit o proměnách komunikace v partnerských vztazích. Ach! Byla jsem ve velkém napětí. Uvařit něco z proměnlivosti komunikace – to jsem ještě nikdy nezaži-

la a cítila jsem, že stojím před velkým objevem. A skutečně se stalo to neuvěřitelné – ten velký objev. Zázrak přišel v podobě velmi hezkého mladého jménem Honza, se kterým jsem se ocitla v jedné skupině a který okamžitě zaujal mé něžné srdce. Honza totiž úplně na začátku tichým a jemným hlasem řekl: „Komunikace ve vztahu bývá i tichem.“ A tak jsme začali vymýšlet hostinu z Ticha o sedmi chodech. Když...

Ochutnávka III.

No... Ta předchozí ochutnávka skončila „no“. No a teď jsem byla zvědavá, co budeme z těch nudlí vařit, ale Renata nás pevnou rukou rozkrájela na čtyři skupiny podle toho, čím naše nudle byly inspirovány. Například má nudle (ta nejkrásnější) byla zbavena veškerého smyslu (stejně jako moje biografie) a právě proto vypadala tak neskutečně zajímavě. Měli jsme v oněch skupinách mluvit o proměnách komunikace v partnerských vztazích. Ach! Byla jsem ve velkém napětí. Uvařit něco z proměnlivosti komunikace – to jsem ještě nikdy nezaži-

(Brambora)

Velocitná redakce,
jsem chvě zofale, místní zamilovaní ženy, kteří tímto dopisem žádají
o vaši pomoc. HELP!
Poslala jsem vám o otázkách vše vedoucích básní, které jsou vyjádřením
našich citů. Doufám, že dotčení se také uvidíme své parze
cítí.
S pozdravem,
zofale Tykev a Koradlina.

BÁSŇE:

1) Pro pana L.

Králí komu srdce má jen buší?
Doufám, že nikdo z vás to nevytuší.
On můj život navědy převrátil,
když se mi do vjstřichu vyzvrátil.
Ty vynesl mne do sedmého nebe,
já už navědy chci jen a jenom tebe.
Vášení, kterou jsem s tebou poznala,
se nikdy vícem méně neryvnala.
Chci tvým přímým zase vonět,
už jsem vám pojmenovala i děti.
Věnuj mi ještě pohled poslední,
než se ti v hlavě nadobro rezední.
S láskou, Tykev

2) Pro pana M.

Když mne vezme za ruku
me srdce tepe
a můj mozek se sebe ptá:
„Kamš zmizel, okolu' svět?“

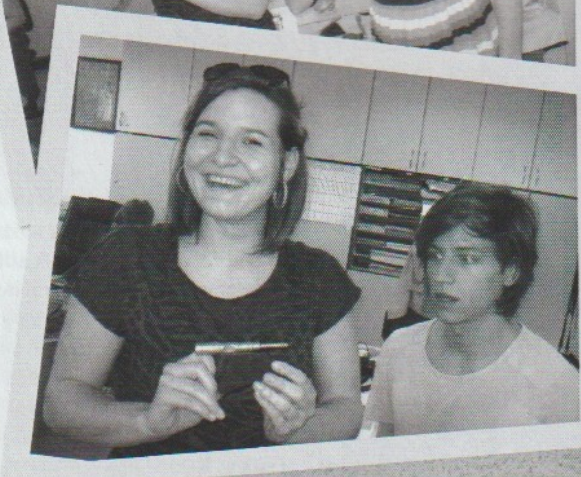
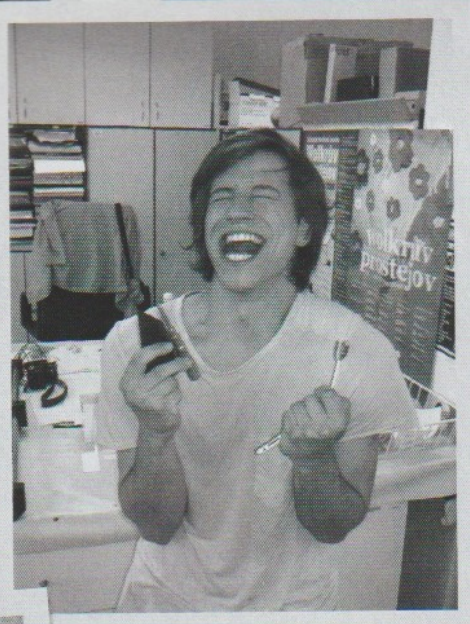
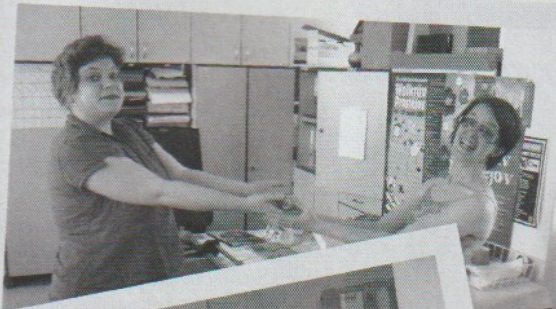
Když muňuj jeho hlas
můj sluch pohladí,
má oči okamžitě
sklonou k jeho pohledu.

Och, první slepý chlapče milý,
prosím, buď můj... aspoň chvíli.
Já ti tímto spítám do očka:
„Nechci, abys žurce dělal
kolouška!“

Navědy tra' Koradlina

Předávání cen

Nakonec nedošlo k oficiálnímu předání cen ve stanoveném termínu, protože se hodnotící seminář, na jehož závěr jsme se chytali ceremoniál uspořádat, poněkud protáhl a všichni už mazali na impro. Tři výherci se proto ucházeli o své výhry přímo v redakci. Přinášíme snímky ze slavnostního předání cen. Ostatní výherci, kteří ještě své výhry nemají, necht se o ně rovněž přihlásá v redakci. Výhry nevyzvednuté do dnešní 17. hodiny propadají ve prospěch členů redakce a jiných chamtivců - tedy neváhete!

Oficiální výsledky na poslední straně!
Jména nově vylosovaných výherců najdete na poslední straně. Fotografie z losování zde...

K. Jirásků

Sknečův hrad
zámek Prostějov.

dům na Pernštyňském náměstí, 1201
je na něm lešení

Kateřina Šteidllová

Pernštyňské náměstí, zámek v rekonstrukci

J. Beran

Vojta si myslí, že blbky kazí pověst porodě. Měl by na svou pověst dbát sám a nekalit, že?

Zdeněk: Ti tři borci v porodě jsou dobří.

Kluk si čte včerejší „Blbky z Prahy“: Hej to jste fakt zažili? To je hustý!

Jarek prošel sklepem.

Kolouch che bejt kolouškem. Nojo. Chybí mi Kyšperský.

Akram: Dneska se asi poseru, páč jsem snědl dvě hrušky. Tohle je k posrání dobrá hruška.

Jsmo fakt **blbky**, oběma nám zvonily telefony při recitaci.

KDE JE TEN HAVLÍNEK!!!!???

Blbky v Prostějově.

Prostějov je slizkej chlápek,
co mi leze do kalhotek.

Tenhle hnusnej pracnej plátek,
ten mi leze na nervy.

Akram, Radka, hysterie

Kde je kámoš Lurie!

Všichni trsaj na koncertě
a já umřu v redakci.

Umřu smrady?

Usnu v stoje?

Budu plakat?

Budu řvát?

Vojta už nás nemá rád!

Ale my ho milujeme!

Vojto! Kubo! Ivo!

Dala bych si pivo!

Jarku, Rendo, Vrzil!

Ještě je moc brzy

ale pozdě být šťastný!

Já tu chcípnu, Prostějove

Nestavte tu domy nové

Zbořte Prijor

a to hned!

Je to k zblití na pohled.

Blbka: Není to blbý?

Blbka: Dycky byly jedny minimalisticky depresivní blbky.

Blbka: Vždycky.

.....Tys to celý doprdele smazala?!?!?!?

Ty krávo blbá!

Od nevidim do nevidim

Zuzana Burianová

Režie na DAMU, příležitostná dramaturgie, blbka pár ekceláns (tajně zamilovaná do Máši), Voice-band o.s., přihlouplé básně do šuplíku, bez divadla ani ráno.

Máša Nováková

Dramaturgyně, příležitostná režisérka, melancholická blbka, adaptérka nedramatických látek, Tygr v tísni o. s., ještě chvíli DAMU.

Z M
A R

Akram Staněk

Nesmírně talentovaný účetní, pracovitý grafik, trilobit divadelních porot a redakcí, nerozhodný maniak, přičemž v posledním jsou obsaženy též pokusy režisérské a herecké. DAMU v dobách temna. Marně zamilován do všech členek redakce.

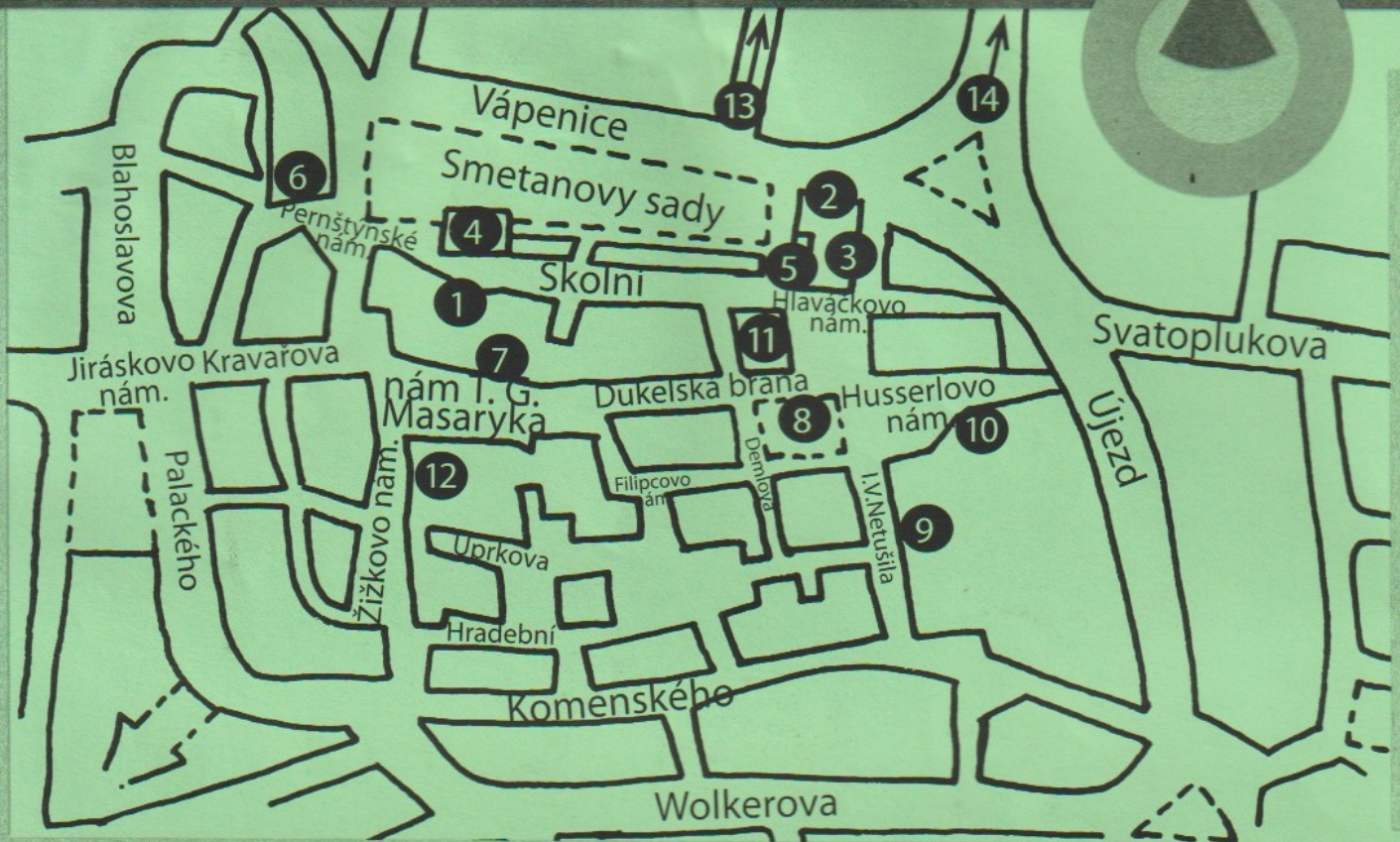

Radka Josková

Matka pěti dětí, scénografka, ilustrátorka, neurotická skoro-arteterapeutka, Tygr v tísni o. s. Už jen 20 cm nad zemí (výška divadelního schodu).

Douglas Adams: I love deadlines. I like the whoosing sound they make as they fly by.

Wolker's taun - i bez dží pí es

- 1 DUHA - kulturní klub z hradeb
- 2 Městské divadlo
- 3 Národní dům
- 4 kino METRO 70
- 5 zahrádka U Kotěrů

- 6 Zámek - GALERIE
- 7 rodný dům J. Wolker a
- 8 socha J. Wolker a
- 9 Bufet Gastronom
- 10 U krále Ječmínka

- 11 restaurace Atrium
- 12 občerstvení DĚSI
- 13 Dvanáct opic
- 14 klub Apollo 13
(Barákova ulice)

3-2-1... ted'!

1. cenu, zlatou medaili Píseň přátelství, vyhrává **K. Jírovská**

2. cenu, stříbrnou medaili Píseň přátelství, vyhrává **Kateřina Šteidlová**

3. cenu, bronz vyhrává **J. Beran**

Bravo!

Fotoreportáž z losování uvnitř čísla!

Sluneční hodiny jsou na nároží zámku Pernštějnu na Pernštějském náměstí mezi Duhou a Městskou knihovnou (zámek je v rekonstrukci).

Cestou domů můžete přemýšlet, kde jste celý letošní Wolkrův Prostějov denně vidali tyto cenné hodiny.